

Нов завет

***„Ето, идват дни, казва Господ, когато ще
склуча нов завет с дома Израилев, ... ще
вложи закона Си в сърцата им и ще го
напиша в умовете им; и ще бъда техен Бог,
а те ще бъдате Мои люде.“
Еремия 31:31,33***

Заветът е договор или споразумение между две страни. Изразът „нов завет“ в нашия уведен текст подразбира, че е имало „стар“ завет. Това е бил Заветът на Закона, който Бог е дал на народа Израил чрез Мойсей на планината Синай. (Изход, глави 19-24; Евреи 8:13). Апостол Павел обяснява, че много от характеристиките на Завета на Закона са били „сянка на небесните неща“ и на „добрите неща, които ще дойдат“ под бъдещия Нов Завет. Евреи 8:5; 10:1

Обещанията на Новия завет имат своя произход в Авраамовия завет, в който Бог обещава на Авраам: „В твоето потомство ще бъдат благословени всички народи на земята“ (Битие 22:16-18). Апостол Павел ни казва, че „четиристотин и тридесет години“ по-късно Бог дал Завета на Закона на Израил (Галатяни 3:15-17). След това той риторично пита: „Защо тогава беше даден законът [заветът]?“ Той отговаря: „Той беше добавен поради престъпленията, докато дойде Семето, за което се отнасяше обещанието.“ Галатяни 3: 19

Заветът на Закона беше „свят, праведен и добър“ и беше даден от Бог, за да може еврейският народ да осъзнае своето паднало и несъвършено състояние, за да „грехът ... да стане преизпълнен с греховност“ и да покаже, че те са неспособни да се оправдаят пред Бога (Римляни 7:12-14; 3:20). На друго място Павел обяснява: „Законът беше наш наставник, за да ни доведе до Христос, за да бъдем оправдани чрез вяра.“ (Галатяни 3:24). Заветът на Закона трябваше да докаже на Израил необходимостта от изкуплението с кръвта на Изкупителя, Христос и пролятата Му кръв, за да бъдат оправдани пред Бога.

Жертви в Деня на изкуплението

Когато Бог даде Завета на Закона на Израил, бяха дадени и точни инструкции как да се построи Скинията, заедно с указания относно жертвите, които трябва да се принасят там. На ежегодния Ден на изкуплението се принасяха жертви, които изискваха проливането на кръв. Левит 16

Първо, „волът за жертва за грях“ беше заклан от Аарон, за да „изкупи себе си и дома си“. Кръвта му беше отнесена в Светая Светих и поръсена „върху ... и пред престола на милостта ... седем пъти“. (Левит 16:11-14). Това сочеше към доброволната жертва на съвършения човек Исус, „Който даде Себе Си като откуп за всички, за да се свидетелства за това в определеното време“ (1 Тимотей 2:5,6). На друго място Павел

заявява, че „без проливане на кръв няма опрощаване“ на греховете. Евреи 9:19-22

Посвещението и духовното зачатие на Исус в река Йордан, а впоследствие и неговата смърт и възкресение, бяха гаранция, че в „подходящото време“ на Бога дългоочакваните благословения по Новия завет ще станат реалност в Месианското царство. Павел пише: „По този начин Исус стана гарант [гръцки: залог или гаранция] за по-добър завет“ или споразумение. „С кръвта Си Той веднъж завинаги влезе в светилището.“ Евреи 7:22; 9:12; 10:10

Апостол Павел ни уверява, че Исус е обещаното семе на благословието. Той пише: „На Авраам и на неговото семе бяха дадени обещанията. Той не казва: „И на семената“, като за мнозина, а като за един: „И на твоето семе“, което е Христос.“ Галатяни 3:16

Жертвата на козела на Господа

Второ жертвоприношение се извършваше на ежегодния Ден на изкуплението в Израил. Това беше „козелът за жертва за грях, който е за народа“, чиято кръв също се внасяше в Светая Светих и се поръсваше „върху ... и пред престола на милостта“, както и кръвта на юнеца. (Левит 16:15). Жертвата на козела символизира „живата жертва“ на верните последователи на Господа през настоящата Евангелска епоха, които „не се съобразяват с този свят“, а вместо това се стремят ежедневно да „се преобразяват“ чрез обновяване на ума си и „да определят какво е

Божията воля – какво е правилно, угодно и съвършено“. (Римляни 12:1,2). Жертвата на верните посветени последователи на Христос е приемлива за нашия Небесен Отец само благодарение на заслугите на откупната жертва на Исус, символизирана от жертвата на юнеца. Както обяснява Павел, Бог „ни е направил приемливи в възлюбения [Исус Христос]. В когото имаме откуп чрез кръвта Му“ (Ефесяни 1:6,7).

Имало е много различни жертви, които Бог е установил с Израил под тяхното шатрово споразумение в пустинята. Въпреки това, имало е само две жертви, чиято кръв е била донесена в Светая Светих и поръсена върху и пред престола на милостта. Това са били жертвата на юнеца и жертвата на козела на Господа, и двете в Деня на изкуплението.

Разбирането на символичното значение на тези две жертви е било една от големите „тайни“ на Библията. Тя ни учи, че обещаното семе на благословието се състои от много членове. (Ефесяни 5:23-32; Колосяни 1:26,27). „Защото всички вие, които сте кръстени в Христа, сте се облекли в Христа... защото всички вие сте едно в Христа Исуса. И ако сте Христови, тогава сте семе на Авраам и наследници според обещанието.“ (Галатяни 3:27-29). Павел също така заявява: „Човешкото тяло има много части, но многото части съставляват едно цяло тяло. Така е и с тялото на Христос.“ 1 Коринтяни 12:12

Обучение на служителите на Новия завет

Христос Исус, заедно с членовете на тялото Си, ще донесе благословения на всички семейства на земята съгласно условията на Новия Завет. Павел обяснява: „Който ни е направил способни да бъдем служители на Новия Завет.“ (2 Коринтяни 3:6). Нашата подготовка, която се извършва сега, ако сме верни до смърт, ще ни направи способни да бъдем свързани с Христос в управлението на Новия Завет към естествения Израил и в крайна сметка към цялото човечество. Тази подготовка се извършва от Божия Свят Дух, като Неговият закон е „написан в сърцата ни“, в нашия живот и поведение. Следователно, ние осъзнаваме, че „сами по себе си не сме способни да твърдим, че нещо идва от нас. Напротив, нашите пълномощия идват от Бога.“ 2 Коринтяни 3: 2-5

Апостолът обяснява също как членовете на тялото на Христос се развиват и доказват през настоящата епоха под специалната характеристика на Авраамовия завет. Тази характеристика е изобразена от Авраамовата съпруга Сара. (Галатяни 4:22-31). Сара беше „свободна жена“, истинската съпруга на Авраам, която след много години безплодие роди Исаак, семето на обещанието. В Божия план характеристиката на Сара от Авраамовия завет беше да роди и развие семето на благословието. Това семе щеше да бъде използвано, за да благослови всички семейства на земята.

В заключителните стихове на 24 глава от Битие ни се разказва как Исаак, който символично представлява Христос, се оженил за Ребека, която символично представлява членовете на тялото на Христос, църквата. Стих 67 гласи: „Исаак се утеши след смъртта на майка си [Сара]”. Сара символизира частта от Авраамовия завет, която действа по време на Евангелската епоха – развитието на семето на благословението, „малкото стадо“ (Лука 12:32). Следователно нейната смърт означава края на Евангелската епоха, след която Новият завет ще започне да действа в Христовото царство.

Град, чийто строител е Бог

Обещанието за по-добри дни беше дадено още от момента, в който Бог за пръв път започна да се занимава с Авраам. Апостолът пише: „По вяра той [Авраам] пребиваваше в земята на обещанието като в чужда страна, живеейки в шатри с Исаак и Яков, наследниците с него на същото обещание; защото той очакваше град, който има основи, чийто строител и създател е Бог.“ Евреи 11:9,10

В Библията градът често се използва символично, за да представи правителство. Например, градът Ерусалим представлява правителството на Израел за еврейския народ. В горните стихове ни се казва, че този град, или правителство, което Авраам е търсил, е трябвало да има „основи“, тоест сила, стабилност и постоянство. Тези основи са

Божиите свети принципи на „праведност и справедливост“, „милост и истина“ (Псалом 89:14). Единственият строител, който може да даде тези качества на такова царство, е Бог.

В този дух апостол Йоан пише: „Аз, Йоан, видях светия град, новия Ерусалим, да слиза от Бога от небето, приготвен като невеста, украсена за мъжа си“ (Откровение 21:2). След това следващите стихове дават прекрасно описание на делото, което ще бъде извършено от това царство, което ще функционира според условията на Новия завет. Откровение 21: 3,4

Посредник на Новия завет

Думата „посредник“, означаваща посредник или помирител, се използва в Библията само във връзка с завет между две страни. Мойсей беше посредник на Завета на Закона и беше образ или картина на Исус, посредник на нов и по-добър завет. Павел пише, че Исус „получи по-превъзходно служение, доколкото е посредник на по-добър завет, който беше установен върху по-добри обещания.“ (Евреи 8:6). Тук се прави сравнение със Завета на Закона, според чиито условия народът на Израил трябваше да изпълни напълно всички изисквания на този завет, за да получи оправдание и живот. Въпреки това, поради своето паднало състояние, народът не спази тези условия. Затова никой не можа да постигне живот. Римляни 3:19,20

Апостолът продължава: „Ако първият завет беше безупречен, тогава не би трябвало да се търси

място за втори. Но като намери недостатъци, ... той казва: „Ето, идват дни, казва Господ, когато ще сключа нов завет с дома Израилев и с дома Юдов.“ (Евреи 8:7,8). Първият завет, Заветът на Закона, беше мярка за способността на съвършения човек да го спазва. Само Исус беше способен да изпълни Завета на Закона, защото само Той беше съвършен. Матей 5:17,18

Заветът на Закона не можеше да позволи на своя посредник, Мойсей, да действа от името на всеки престъпил и да направи разпоредби, за да могат те в крайна сметка да се представят съвършено. Това беше така, защото самият Мойсей беше несъвършен. Този завет също така не съдържаха никакви разпоредби за изкореняване на злите влияния, които бяха голяма пречка за спазването на всичките му изисквания. Поради това, поради несъвършенството на хората, на Мойсей и многото външни неблагоприятни влияния, беше необходим друг завет, за да доведе хората до пълна и трайна хармония и благоволение с Небесния Отец.

Относно сключването на Новия завет апостолът заявява: „Той няма да бъде като завета, който сключих с техните предци, когато ги взех за ръка, за да ги изведа от Египет, защото те не останаха верни на моя завет и аз се отвърнах от тях, заявява Господ. (Евреи 8:9). Новият завет ще може да помири падналото човечество и да го върне в хармония с Бога по време на Месианското царство, защото ще има по-добър посредник – Христос и членовете на Неговото

тяло, църквата. (Евреи 8:6; Матей 19:28; Лука 22:28-30). Заедно „Христос“ ще бъде съчувстващ „свещеник“, администратор на Новия завет. Евреи 2:11,16-18; Откровение 20:6

Апостол Павел заявява: „Това е заветът, който ще склуча с дома Израилев след онези дни, казва Господ: ще вложa законите Си в сърцата им и ще ги напиша в умовете им; и Аз ще им бъда Бог, а те ще Ми бъдат народ.“ (Евреи 8:10). Тогава „няма да учат вече всеки човек ближния си, нито всеки човек брата си, казвайки: Познай Господа; защото всички ще Ме познават, от най-малкия до най-големия, казва Господ; защото ще простя беззаконието им и няма да помня повече греховете им.“ Еремия 31:34

Предшни събития

Когато Заветът на Закона беше склучен на планината Синай, имаше гръмотевици, мълнии, гъст облак, силен звук от тръба, дим и планината се разтърси силно. (Изход 19:16-18). Апостол Павел пише: „Гледката беше толкова ужасяваща, че Мойсей каза: „Трепера от страх.“ (Евреи 12:18-21). Всяко от тези природни явления има символично значение. По същия начин, както тези ужасяващи гледки и звуци предшестваха установяването на Завета на Закона, така и голямо време на бедствия на земята ще предшества установяването на Новия Завет. Даниил 12:1; Йоил 2:1-11; Откровение 16:18-21

Изпълнението на библейските пророчества и знаците на времето показват, че този период на голямо бедствие наближава. Той се проявява в „гръмове“, призиви за справедливост, заедно с ромолене на недоволство; „светкавици“, проблясъци на истината и разкриване на неправдата; „гъст облак“, нарастващи беди и недоволство; „звук на тръба“, искания за права, както реални, така и въображаеми; „дим“, резултат от символичния огън на унищожението от анархията; и „земересение“, премахване на човешките социални, финансови и религиозни институции, които не са в хармония с Бога. Агей 2:6,7; Евреи 12:26,27

Мойсей отсъстваше от еврейския народ, като се качи на планината, за да общува с Бога, докато планината беше обгърната от дим и се тресеше. Това символично подсказва, че когато последните членове на тялото на Христос се окажат верни до смърт и възкръснат за божествената природа, тогава ще настъпи кулминацията на велико време на „ ” (големи бедствия), каквито земята никога не е преживявала. За щастие, тези дни ще бъдат съкратени и царството, под праведното управление на Христос, ще бъде установено на земята. Матей 24: 21,22

Земни представители

Писанията ни информират, че Бог ще има човешки представители на Земята, които да управляват Новия Завет. Те ще бъдат

възкресените верни и свети, които са живели преди Първото пришествие на Исус, от Авел до Йоан Кръстител. Те ще служат като „съдии“ и като „князе на цялата земя“, човешки лидери, които да помагат на човечеството. Матей 11:11; Лука 13:28; Исаия 1:26; Псалом 45:16

Апостол Павел изброява по име някои от тези верни хора, добавяйки: „Всички те, като получиха добро свидетелство чрез вяра, не получиха обещаното, защото Бог беше приготвил нещо по-добро за нас, за да не станат съвършени без нас.“ (Евреи 11:1-40). Тези мъже и жени на Бога страдаха много, защото служеха на Господа с вяроност. Въпреки това, те не бяха наследници на духовното семе на обещанието. Въпреки че получиха „добро свидетелство чрез вяра“, всеки от тях слезе в гроба, докато не дойде времето, когато Христос и Неговата църква щяха да бъдат завършени и Новият Завет да бъде въведен. Тези древни достойни хора ще бъдат възкресени „съвършени“, както Адам в Едемската градина. С техните съвършени умове и способности, те ще бъдат пример и наставници на хората.

Верен остатък

В допълнение към древните достойни, Божиите свети пророци предсказаха, че ще има верен „остатък“ от евреите. Те ще бъдат сред първите бенефициенти на благословенията на Новия завет. (Исаия 30:19; Псалом 107:6,28). Чрез пророк Исаия Бог ни казва, че този „остатък от Яков [Израел]“ ще се върне „от четирите краища

на земята". (Исая 10:21,22; 11:11-16). Също така, чрез пророк Еремия, Бог обявява, че ще има събиране на този верен остатък и че те ще „живеят в собствената си земя". Еремия 23:1-8

Този верен остатък от евреите в крайна сметка ще се обърне и ще вика към Господа за избавление, без да се уповава на политически споразумения с други народи, нито на човешката военна мощ. Тогава, в този момент, Господ ще ги избави. (Исая 30:15,18,19; Захария 14:1-3). Пророк Захария пише: „Така казва Господ: Аз... ще обитавам в средата на Ерусалим, и Ерусалим ще се нарича град на истината“, и той ще бъде „чуден в очите на остатъка от този народ в тези дни... и Аз ще направя така, че остатъкът от този народ да притежава всички тези неща. И ще стане така, че както бяхте проклетие сред народите, о, доме Юдов и доме Израилев, така ще ви спася и ще бъдете благословение. ... Това са нещата, които ще направите: всеки да говори истината на ближния си; да изпълнявате правосъдие и мир в портите си.“ Захария 8:3,6,12,13,16

Продължавайки, пророкът заявява: „Много хора и силни народи ще дойдат да търсят Господа на Силите в Йерусалим и да се молят пред Господа на Силите ... В онези дни ще се случи, че десет мъже [представляващи всички народи на земята] ще хванат за полите на един юдеин, казвайки: „Ще дойдем с вас, защото чухме, че Бог е с вас.“ (Захария 8:22,23). Така, започвайки с верния остатък от Израил, заедно с наставленията на

Древните Достойни, за всички хора ще бъде достъпен път към помирение с Бога.

Пророк Езекиил ни информира, че Бог ще събере „остатъка от Израил” и ще им даде не само „земята на Израил”, но и „едно сърце” и „новия дух”, неговия дух на праведност, в тях. (Езекиил 11:17-20). Накрая, пророк Михей описва благословенията на Новия Завет като „роса” и „дъждове”, които ще се излеят върху цялото човечество. Той пише: „Остатъкът от Яков ще бъде сред много народи като роса от Господа, като дъждове върху тревата, които не чакат човека, нито чакат синовете на човеците.” Михей 5:7,8

Запечатан с кръвта на Исус

В книгата Евреи, въвеждането на Завета на Закона е дадено като пример за това как ще бъде въведен Новият Завет. Апостолът посочва, че заветът с Бога, като Завета на Закона и Новия Завет, трябва да бъде запечатан с кръв. „Защото където има завет, е необходимо да се представи смъртта на този, който го е ратифицирал; защото заветът е твърд над мъртвите жертви, тъй като никога не е валиден, когато този, който го ратифицира, е жив. Следователно дори първият [Заветът на Закона] не е бил установен без кръв.“ (Евреи 9:16-18). Смъртта на Исус предостави заслугата или стойността на кръвта, която ще запечата Новия завет.

В нощта, когато Исус установи с учениците си спомена за смъртта си, той им подаде чашата и

ги покани: „Пийте от нея всички, защото това е моята кръв на Новия Завет [закон], която се пролива за мнозина за опрощаване на греховете.“ (Матей 26:27-28; Лука 22:20; 1 Коринтяни 11:25). Тук Исус посочи, че смъртта му ще осигури стойността или заслугата, за да бъде сключен, в подходящото време, Новият Завет.

Участници в страданията на Исус

Учениците бяха поканени, както и всеки следващ посветен последовател на Учителя през Евангелската епоха, да пият от чашата, символизираща приемането на заслугата на жертвата на Христос за тях. Въз основа на това им е дадена привилегията да станат „участници в страданията на Христос“. (1 Петрово 4:13; 2 Коринтяни 1:7). Те са „оправдани чрез вяра“ в кръвта Му като техен Спасител. (Римляни 3:24; 5:1,9). Те имат възможността да бъдат „мъртви с Него“, за да могат да „живеят с Него“, да „страдат“ с Него, за да могат също да „царуват с Него“ като „царе и свещеници“. 2 Тимотей 2:11,12; Откровение 20:6

Апостол Павел обяснява: „Чашата на благословието, за която благославяме Бога, — не е ли тя участие в кръвта на Помазания? Хлябът, който разчупваме, —не е ли той участие в тялото на Помазания? Понеже има един хляб, ние, мнозина, сме едно тяло; защото всички ние участваме в един хляб.“ 1 Коринтяни 10:16,17

В книгата Евреи апостолът продължава: „Когато Мойсей изрече всички заповеди на народа според закона, той взе кръвта на телета и козли ... и поръси както книгата, така и целия народ, като каза: Това е кръвта на завета, който Бог ви е наложил.“ (Евреи 9:19,20). В тази типична картина кръвта на „телета и кози“ представлява жертвата на Христос, Главата, и членовете на Неговото тяло.

Апостол Павел добавя: „Така че беше необходимо тези земни сенки на небесните неща да бъдат очистени чрез тези жертви, но самите небесни неща се очистват с по-добри жертви от тези.“ (стих 23). „Копията“ или първообразите на реалността по Закона на Завета трябваше да бъдат очистени и пречистени с жертви от животни – бикове и кози. Обаче „небесните неща“ – Новият Завет и неговите разпоредби – се очистват „с по-добри жертви“. Тези по-добри жертви са тези на Христос и неговата църква.

Посредникът на Новия Завет ще бъде възкръсналият и прославен клас „Христос“, Исус като Глава, заедно с всички членове на Неговото тяло. Следователно, тяхната посредническа работа по помиряването на Бога и човечеството, съгласно Новия Завет, не може да започне, докато последният член на тялото на Христос не се докаже верен дори до смърт. Откровение 2:10

Виждаме, че целта на Новия Завет е да помири човечеството с Бога. Това споразумение беше постигнато с голяма цена, чрез доброволната жертва и смъртта на Божия единороден Син,

Исус Христос. (Йоан 3:16,17). Новият Завет ще демонстрира любовта и загрижеността на нашия Небесен Отец към цялото му човешко творение. „О, дълбочината на богатството, мъдростта и знанието на Бога! Колко неизследими са Неговите съдби и пътищата Му, които не могат да бъдат разгадани.“ Римляни 11:33